

БЪЛГАСКИЯТ БИЗНЕС КЛИМАТ

И

ЗЛАТНИЯТ ПЕРИОД на БЪЛГАРСКАТА ИНДУСТРИЯ

Поводът да започна изложението си по този начин, с това вероятно за някои необичайно и не популярно заглавие, е зачестилите напоследък коментари в медиите за влошения бизнес климат у нас и рязкото намаляване на чуждите инвестиции. Друг повод е написаната статия във вестник „168 часа“, от 06. 08. 2015 г., кои са виновните за състоянието на българската енергетика. Споменават се имената на две дами, бивши ръководители на НЕК и ДКЕВР, като главни виновни за огромните финансови задължения на НЕК, за високите цени на ел. енергията и влошеното състояние на отрасъла. Не се споменава за тяхната инженерна квалификация и не става ясно доколко са специалисти, и какъв е техният принос в тази област. Това не е толкова важно, тъй като през последните 25 години не се изисква при назначаването на отговорни и възлови и отговорни административни длъжности да бъдеш специалист в съответната област. Важното да си от партийната управляваща в момента квота, да изпълняваш заръките на партията, и не на последно място, да се грижиш и задоволиш полагачо се, собствените си интереси. Отварям скоба, у нас основния принцип на управление е квотния принцип- от всяка партия пропорционално участват "бройки" хора на определени ръководни длъжности. Важна е бройката, не квалификацията. Няма да коментирам тяхната вина за състоянието на посочения отрасъл, вероятно и те имат определена такава, след като са били на отговорни длъжности. Не знам и доколко назначената в парламента комисия под ръководството на един от ръководството на ПФ за разследване на състоянието на енергетиката ще съумее да разкрие истинските причини, как, от кога и до къде и е възложено да прави разкрития. Нямам представа и до колко нашата родна журналистика ще има възможността и смелостта да разкрие истинските причини, независимо, че тя претендира да е четвъртата власт в структурата на управлението ни. Имаше такъв филм продуциран от БНТ, с който те много се гордеят.

Когато се стигне до нетърпимото вече състояние, трябва да се търсят причините още в своя зародиш. Какво е било състоянието на енергетиката ни преди демокрацията, протичането на процесите след демократичните промени, и до наши дни. Това едва ли ще бъде направено, но доколкото имам известна представа от енергетика, все пак това ми е специалността и съм ръководил в определени периоди изграждането на този отрасъл, и бих могъл да изкажа моето мнение. След демократичните промени не съм участвал в тези процеси, но от медийната информация, която всички получаваме, и наблюденията и разсъжденията, е достатъчно за всеки здраво мислещ човек да има мнение и преценка по този въпрос, а и като граждани, зависещи от този отрасъл. Енергетиката беше приоритетен отрасъл по времето на социалистическото ни развитие, и целите бяха, ние да достигнем до комунизма. А комунизъм, съгласно определението на Ленин бе „Комунизъм, това е съветска власт, плюс електрификация на цялата страна“. Независимо, че този лозунг запълваше пространството по онова време, все

пак, енергетиката действително е основен отрасъл в икономиките на света, и от неговото състояние и стабилност зависи цялата стопанска, и битова дейност на човечеството. Благодарение на адекватната и целенасочена политика на правителствата от времето на социализма, ние можахме да изградим една солидна и стабилна основа за производство, разпределение и потребление на електрическа енергия. Ние също така, бяхме едни от първите и водещи в атомната енергетика, в рамките на соц. лагера. Почти веднага след промяната, се започна кампания срещу атомната енергетика. Бяха организирани протести срещу строителството на новата атомна централа „Белене“, започна да се насажда сред хората тезата, за опасностите от съществуването на такива мощности, веднага бе скалъпен процес срещу виновните за необявяването в нашата страна на последиците от аварията атомна централа „Чернобил“ в Украйна. Започна се „обливане“ на обществото от всички институции, че това умишлено е било прикрито по политически причини, как хората от висшия ешелон на властта са се снабдявали със специални, не заразени храни, как радиоактивните облаци са се предвиждали към България, и правителството не е реагирало. Бяха обвинени и осъдени двама човека от висшето ръководство заради „прикриването“ на събитието. Този процес беше политически, манипулиран, с единствената цел, да се дискредитира социалистическата система, и да се мотивира унищожаването на цялата ни промишленост, понеже е „пропита“ с марксистически и комунистически идеологии. Въпреки, че нашите служби следящи и контролиращи радиацията показваха че не е имало замърсяване, политическия процес се състоя и присъдите бяха произнесени. Слава богу, че до сега не се е съобщавало за облъчен човек след чернобилската авария. В кампанията „анти енергетика“ определен принос имаше и организираното предаване по националната телевизия на групата „ку-ку“, с импровизираното съобщение за авария в АЕЦ „Козлодуй“. Няма да споменавам за реакцията и паниката която се създаде от това предаване, но то помогна в известна степен за формирането на негативно отношение на обществото към атомната енергетика, „помогна“ за спирането на четирите блока на централата, и беше поставено като условие за приемането ни в ЕС. Независимо от широката дискусия, намесата на специалисти по ядрена енергетика, за всички технически доказателства за безопасността на четирите блока, беше ни наложено от световните, западни сили, четирите блока на АЕЦ „Козлодуй“ да бъдат спрени, и нашите управници раболепно подписаха тези измислени условия. И сега някои от тези управляващи се ползват от благоволенieto на западните ни партньори, и продължават да ни „управляват“. Загубите които понесохме от произведената ел. енергия, както и ликвидирането на основни отрасли на нашата промишленост, поставиха началото на непрекъснатото ни обедняване, имиграция на основни и квалифицирани кадри, и ние прогресивно се превръщаме в страна без основна и структуроопределяща промишленост. Лишихме се от една крупна мощност за производства на евтина ел. енергия. Хората които приеха и подписаха тези унижителни условия, които приватизираха и ликвидираха промишлеността и селското стопанство, продължават да са в редиците на управлението на страната ни и да ни заливат с демократичните ценности. Същите хора, които още са по етажите на властта, подписаха крайно неизгоден договор с американска компания за модернизация на една от основните ни термични централи „Марица изток“, която след тази реконструкция и модернизация, започна да произвежда ел. енергия на цени по високи от тези произвеждани от АЕЦ. Много добре беше известно, че нашите специалисти по времето на социализма, работиха дълги години за подобряване горивните процеси на централата и използването на ниско калоричните въглища от източно маришкия басейн, чрез подобряване на горивните процеси, с цел намаляване на вредните газове и подобряване на

к.п.д. на парните котли. Вече бяха постигнати обнадеждаващи резултати, но новите управници пренебрегнаха постигнатото през периода на социализма, и възложиха тази реконструкция и разширение на централите на американска фирма при крайно неизгодни условия. Със сигурност за вземането на това решение са играли други, чисто корпоративни интереси, в ущърб за страната ни. Ако продължаваме да си задаваме въпроса защо произведената ел енергия е скъпа, отговора трябва да се даде именно от тези хора. Не малък принос в оскъпяването на ел. енергията допринесе и крайно ненужната и абсолютно вредна за страната ни, приватизацията на електро-разпределителните дружества, и предаването и в ръцете на чужди компании. До сега обществото не е получило никаква информация за условията на сключените приватизационни договори, как и на кого са възлагани, независимо, че това са обекти със стратегическо значение и са изградени от държавата, респективно от българския народ, и са били държавна, респективно народна собственост. Но нашия модел за управление позволява, това което не е изгодно за обществото, а изгодно за управленския елит, да минава в графата, „класифицирана информация“. Много удобно. Дали информацията е „класифицирана или квалифицирана“, когато такива действия засягат социалния, битовият интерес на хората, тяхното оцеляване, въпросът не е нито „класифициран“, нито „квалифициран“. Ако прокуратурата продължава да прикрива такива действия, или да се мотивира че няма такива закони, то обществото трябва да се намеси и да поиска пълна прозрачност. Достатъчно се наслушахме на „демократични ценности“, с които ни заливат постоянно. До там се стигна, че при плахия опит на едно бивше правителство да прекъсне договорите с Австрийската и Чешката електроразпределителни компании, беше оказан натиск по линия на европейския съюз и правителството под организиран натиск, „подаде“ оставка. Не да се оправдават, че такива били сключените договори, и понеже сме членове на ЕС, е невъзможно те да се прекратяват, а да се потърси съдебна отговорност от сключилите такива договори, които консумират само загуби за страната ни. И разбира се, за „заслуги“ и „принос“ към запазване интересите на тези две страни от ЕС, нашия президент получи специални отличия от президента на Р. Австрия, понеже е защитил техните интереси. Не е важно, че българските интереси не са защитени, ние си плащаме високите цени на ел. енергията, тези две държави са далеч пред нас по всички показатели, а ние продължаваме да обедняваме, но в замяна на това, обедняваме, като спазваме „демократичните ценности“. Не малък „принос“ за оскъпяването на ел. енергията, допринесоха необмислените и необосновани технико икономически показатели, с хаотично изградените „Вятърни“ и „Слънчасали“ енергийни източници. Те бяха възложени на хора от най-приближените кръгове на управляващия елит, измислиха се допълнителни такси и бяха приети със закон, които още по-вече повишиха цената на произведената ел. енергия. Създадената структура на ДКЕВР, която трябва да регулира въпросите по експлоатацията, потреблението и цените на ел енергията, независимо че е наименувана държавна, тя се избира на базата на квотния принцип от управляващите партии. Така че в този си вид и като структура и като състав изпълнява указанията и политиката на управляващото „мнозинство“. Каквато и подобна структура да се измисли, след като 25 години един отрасъл е ръководен неадекватно, дори и престъпно, то такава структура не може нищо да направи. Обикновено се получават взаимни обвинения и прехвърляне на отговорности, особено когато ситуацията започва да се изостря, и много от злоупотребите започват да излизат на светло. Същият този ръководител на комисията е бил в състава на управлението на тази партия, която подписа заробващите договори за реконструкцията и разширенията на централите от комплекса „Марица изток“, и е участвал заедно с другите политици при

вземането на решението за спирането на блоковете на АЕЦ „Козлодуй“. Като се прибави и необоснованата приватизацията на електроразпределителните дружества от чужди компании, които допълнително ни източваха както приходите и печалбите от тази дейност.

Едва ли може да се измисли и напише по завладяващ трилър за национално престъпление, от сагата за изграждането на новата АЕЦ „Белене“. Колкото правителства се сменяха, толкова различни концепции се изреждаха за и против изграждането на тази мощност. Но една концепция беше еднаква и единодушна, разходите за проучвания и подготовка по изграждането на обекта течаха и се присвояваха от управляващите партии и техните обкръжения. Изразходваната сума вероятно е толкова голяма, че е станала вече „класифицирана“ информация и е недостижима за нашето „правосъдие“, както много подобни управленски държавнически дейности. Едва ли някъде другаде по света би имало такива, не само корумпирани, но и без никакво държавническо и национално достойнство държавни и партийни ръководители.

Вниманието ми бе привлечено от статията на икономиста Георги Ганев, от Центъра за либерални стратегии, публикувана във вестник „24 часа“ от 15.08.2015 г. „Защо „Опелът“ ти е по добър от „Лада“, но си по беден – 4 хипотези, защо усещането за бедност, сравнено с 1989г., натезжава“. Очаквах да прочета за някоя либерална стратегия за излизане от бедността, за разработен модел за развитие на нашата промишленост, селско стопанство, за някакви насоки за подобряване на икономическото ни състояние, за намаляване, ако не и ликвидиране на безработицата, проблем присъстващ трайно в нашето ежедневие, или нещо такова. Все пак това е институт за либерални стратегии, както и многото напоследък подобни институти за пазарна икономика, за развитие на демокрацията, разни лаборатории от такъв вид, и други подобни, да не ги изброявам. Не можах да разбера каква е връзката между „Опела“ и „Ладата“ с либералните стратегии, нито направените съпоставки и отношения със заплатите по онова време и сегашните, нито със съпоставките на цените, нито с покупателната способност на хората тогава и сега. В заключение автора по неговите формули доказва, че и тогава и сега сме бедни, тогава сме били по бедни, но тогава сигурността и справедливостта са били по добри, но това е било привидно, защото социализма ни е изоставил, защото, цитирам „социализмът е сигурност по дефиниция- гарантира ти някои неща, макар че в един момент си взема шапката и си тръгва, и пазарното стопанство е несигурност по дефиниция. И ако дефинираме така бедността, със сигурност страшно много хора в България са обеднели“, край на извадката. Не мога да коментирам статията, тъй като не разбрах смисъла, а аз съм човек, Българин, който през целия моя трудов живот съм бил стопански ръководител и съм участвал и ръководел най тежките и стратегически отрасли на нашето стопанство- енергетика, газопровода, тежкото машиностроене. Предположението ми е, че този коментар е написан по поръчка от основателите и собствениците на тези институти и централи, чиято цел е да налагат техните „ценностни демократични модели“ и да потушат носталгията на болшинството от хората за времето на социализма. За да се предложи някакъв модел за развитие на отрасъл или сектор от стопанската ни дейност, трябва преди всичко да се направи точен и не предубеден или поръчков и скалъпен анализ на съществуващото състояние, а би трябвало да се предлагат модели за развитие и управление, преди всичко в интерес на държавата. Нямам намерение да правя каквито и да са предложения. Постарах се да разбера как стоят нещата с някои стоки, които се предлагат на нашия пазар, и които са от първа необходимост. Надявам се всеки би го разбрал и почувствал и без сложни методики и „стъкмистики“.

За пример ще посоча някои стоки от първа необходимост- мъжки ризи, панталони, костюми. В момента нашият пазар е претъпкан от такива стоки, предлагат се най различни модели, от водещи и известни модни марки, до обикновени- конфекция. Истина е че през соц. периода таква предлагане и изобилие нямаше. Ние основно се задоволявахме с наше производство, по наши модели и с наши материали. Бих казал, че сегашното изобилие, и дефицита през соц. периода, са привидни. Тогава дефицита беше заради големия износ, както в рамките на СИВ, така и по второ направление, с цел осигуряване на валута за изграждане на мощности за нашата икономика. Заделяха се количества, колкото за задоволяване на потребностите. Всички сме били свидетели за опашки по магазините за покупка на стоки от внос и български, които са били за износ. Това показва, че покупателната способност на населението е била висока и не е била привидна, спрямо сегашната а, реална. Освен това, ние бяхме водещи в рамките на соц. лагера в тази област, и като качество, дизайн и разнообразие, и много добре се приемаше на претенциозния западен пазар. Нашите предприятия бяха оборудване с машини доставени от водещи западни страни и в много отношения качеството достойно конкурираше западните водещи марки. След промените, голяма част от тези производствени предприятия, бяха ликвидирани и приватизирани от, бих казал, „случайни“ западни приватизатори. С тези криминални действия и решения, останали замазани пред обществото ни, основната дейност беше да работят на ишлеме, с вносни материали и по дизайн на новите собственици. Предимно тази продукция се изнасяше, и задоволяваше нашия пазар, но предлагана не от наши фирми, а от големите търговски вериги, и се предлагаша с марката на известните западни модни компании. Предприятията, изработващи тези стоки имаха свои магазини, в които се предлагаша по няколко бройки от тези артикули, съвсем епизодично. Те бяха по цени, отговарящи на преките производствени разходи, с минимална печалба, осигуряваща преките разходи, мизерната заплата на работниците, и достатъчно богата печалба за собствениците. Цената на такава маркова риза в този магазин е между 35 – 45 лв. , цената на марков панталон от всички марки които ги има на нашия пазар е 45.55 лв. В търговските вериги, МОЛ-ве и бутици цените на тези стоки, в зависимост от марката са – за ризите от 85- 120- 220лв. ,за панталоните-120 – 240 – 280-та чак до 350 лв. Костюмите стигат и до три цифрени стойности. В страните където се изнасят и продават, цените са в евро, и то, от този порядък. Истина е, че основно тези стоки се произвеждат в Китай, Турция, България и други страни от региона. Разликата е там, че Китай е втората икономика след САЩ, а Турция е отбелязва също такъв икономически бум. В тези страни, особено в Китай, заплатите на работниците също са толкова мизерни, но те успяха да привлекат, както инвестиции, така и организираха съвместни предприятия с водещите западни страни, използвайки тяхното НОУ ХАУ, техните усвоени и утвърдени продукти, и по изгодния за страната им модел, постепенно усвояваха производството им. Те все още не са постигнали това качество, но това е правилният модел за постигане на икономически възход, увеличаване на brutния вътрешен продукт, богата държава, ниска безработица, социално осигуряване. За информация на нашите икономисти, които сега ни обливат с стъкмени модели, такива бяха приоритетите и действията на хората, ръководещи стопанските предприятия във всички области на нашата икономика. Ако не могат да си спомнят, то поне да се запознаят и да прочетат излезлите книги за достиженията ни по времето на социализма, как се изграждаше електрониката, каростроенето, черната и цветна металургия, машиностроенето, специалното производство за отбраната, и да не изброявам всичко останало. Този модел, прилаган по време на социализма, и целия този цикъл беше наш, с наши български фирми, работеше много добре и осигуряваше печалба, работни места,

усвояване и развитие на нови производства, нови модели, нови стоки, и най-важното уважение и приемане на партньорство с водещи компании. В момента ние сме само източник на евтина работна ръка, с жестока експлоатация, нередовно плащане на заплати, и най-трагичното, произвеждаме ниско платени и ниско квалифицирани работници.

Ще могат ли и ще имат ли смелостта нашите икономисти от тези икономически и стратегически институти, да направят такъв анализ, какви са преките производствени разходи на произведените стоки, по какви цени ги изнасят от България, по какви цени ги продават на нашия и чуждия пазари, пряко или чрез търговските вериги, и къде отива цялата печалба. Този модел е вече добре познат за нашата страна. По този модел се източваха съществуващите наши предприятия изградени през социализма, чрез обезценяване и приватизиране от подставени лица, които разпродаваха машини, оборудване и всичко каквото е останало, забогатяваха от тези продажби, тъй като приватизационните цени бяха символични, и се отваряше място за завладяване на пазарите от западните ни партньори от ЕС. Ще им позволят ли техните работодатели от западните институции, които налагат своите правила за управление на света. Нищо не се е променило, от приетата доктрина от 1947 година, разработена от Алън Ф. Дълес и приета от конгреса на САЩ, положила началото на студената война, доктрина целяща с всички сили и средства да се дестабилизира Източния блок, с налагане на ембаргови системи, рестрикции, и всякакви начини да се спира самостоятелното развитие на по малките страни.

Това е само част от един малък пример. Ще се осмелят ли икономистите, да анализират предприятията от цветната металургия, ликвидирането на черната металургия, как се експлоатират предприятията от миннодобивната ни промишленост, в това число добива на злато и други благородни и ценни метали. Съвсем скоро се появи информация в пресата, пак от водещ икономист от същото това обкръжение, за добива на злато от канадската фирма. Аз не знам този икономист дали е чел сключения договор, дали е имал достъп, или и това е „класифицирана“ информация, но той компетентно заяви, че така е било по цял свят, фирмата която добива, изнася добитото, преработва го и продава получените продукти. Не стана ясно какво остава за нас? Доколкото сме запознати с историческото развитие на страните, такава е била системата при добиването на ценни суровини от завладените колонии от водещите държави, и както е известно, те и сега дължат своето богатство и мощ от такива модели. Ние сме малка държава, не можем да завладяваме колонии, но можем, това което добиваме, това което правим да бъде за нас и ние да го продаваме на външните пазари. Това го можем, правили сме го и сме доказали нашите възможности, и че не можем да бъдем колония.

Напоследък по медиите започнаха да се появяват информации, по които може да се съди за непрекъснатото влошаване на икономическото ни състояние, както и зачестилите се и започващи да имат епидемичен характер явления, непознати за нашата страна.. Тревожни са информациите за непрекъснатото спадане на българското население, доближаващо се до критичен минимум, големия ръст на безработицата, увеличаващия се ръст на имиграцията, липсата на квалифицирана работна ръка, безразличие и отказ за работа от младото поколение, увеличаването на неграмотността, не професионална и объркана ориентация на младите хора желаещи да се учат и да търсят подходяща реализация и работа. Почти сме окупирали всичките последни класации направени от международните институции, като бедност, жизнен стандарт, образование и знания, стандартите за щастлив живот, по смъртност и заболяемост,

по раждаемост, и спирам да ги изреждам. Не знам и нямам представа кого тревожат тези негативни резултати от нашето демократично управление, и могат ли нашите управляващи да предложат адекватни мерки за решаването им, или ще чакат ЕС да ни каже какво да правим, и какви европейски фондове ще ни бъдат отпуснати за да „закърпим“ тези проблеми? Но за да се решават тези проблеми, трябва да се търси причината за тяхното появяване и разширяване. Колкото и да се опитват да манипулират и деформират обществото за демократичните ценности, управляващите е крайно време да престанат да обвиняват предишния режим, със разни архивни данни и досиета, подбрани избирателно, ще трябва да се поучат, и да се опитат да разберат за „ЗЛАТНИТЕ ДЕСЕТИЛЕТИЯ НА БЪЛГАРСКАТА ИНДУСТРИЯ, ИКОНОМИКА, СЕЛСКО СТОПАНСТВО, НАУКА, ОБРАЗОВАНИЕ“. Кое караше хората, младите специалисти през времето на социализма, да учат, да търсят реализация по най трудните места от икономическия и стопански живот на страната ни, без да претендират за големи заплати, за облаги. Всеки се стремеше да се докаже със знания, умения, всеки се интересуваше за чуждите постижения, и стремежът на всички беше да бъдем като напредналите страни. Най важната и решаваща роля за тези успехи, беше адекватната и ръководна роля на правителството. Колкото и да се отрича ролята на правителствата и централната планова икономика на държавното управление в системата на политиката, не може, а и никъде по света не се пренебрегва. Виждаме резултатите от отдръпването на държавното управление в тези процеси, и изцяло приемане на свободната пазарна политика. Не може изцяло пазара да диктува и да определя как да се развива една държава.

Напоследък се заговори за успехите на минната промишленост за региона на Асарел-Медет. Да, това е един пример, който показва високотехнологично производство на меден концентрат. Понеже имам представа за тези проблеми, бих предложил да се направи едно изследване на цялостния модел на производство. Не коментирам приватизационния договор, защото нямам достъп до него, но считам, че ние българите трябва да бъдем запознати с цялостният цикъл на производство и реализация на продукцията. В програмата на предприятието е казано, че произвежда меден концентрат със съдържание на мед- 25%, като са изредени и други компоненти от Менделеевата таблица. Известно, е че медните руди съдържат благородни метали и други съставки. Като пример, Република Узбекистан, Алмаликския медно добивен комбинат произвежда чиста катодна и анодна мед и 7 тона/годишно, златни кълчета-четири деветки, които могат да се търгуват на борсата. Нашият получен концентрат се изнася, и само една малка част в България- предполагам в гр.Пирдоп за производство на катодна и анодна мед. Крайно време е да започне да се правят анализи и икономически модели на тези производства, и вместо да изнасяме суровини и полуготови продукти, да развиваме мощности за крайна продукция. Това е само единичен пример, с който доста се рекламира и представя, което е безспорен успех, но само с това не трябва да се гордеем, защото не е изцяло в интерес на държавата, от нашите ресурси други да забогатяват а ние да продължаваме да държим първенството по бедност.

Ще се опитам да коментирам съвсем пресен случай от нашата действителност. В медиите се разигра драма за сина на бившия ни президент г-н Георги Първанов, който бил купил хотел, и се коментираше кой го е финансирал, и какъв е източника на парите. Президента, в интервю по телевизията съобщи че той му е помогнал, и че неговите синове никога не са използвали положението на баща им и са започнали от нулата да се трудят, за разлика от други лидери на различни нива от социалистическите, и демократичните ни управления, които са назначавали и

са облагодетелствали близките си роднини. Тази практика е добре известна, както от близкото минало, така в много по големи мащаби в сегашно време, като се има в предвид, че многопартийната система създаде много партии, които се редуваха във властта и трябваше в кратки срокове на мандатите си да решат своите лични въпроси и на близките и роднините. Но с този коментар не правя изводи и заключения кой кого е финансирал и какъв е произходът на парите. Това е работа на други органи. Кое прави впечатление? За тези 26 и по вече години, не чухме някой от тези лидери и техните роднини да инвестира в някакво производство на някаква продукция. Виждаме, че се инвестират в хотели, заведения, курортни комплекси. Всички сме свидетели за безумията в строителството на такива обекти, в унищожаването на природата и най различни „нарушения” - в кавички, тъй като тези нарушения в следствие се узаконяват. След като тези управници разрушиха и ликвидираха цели производствени отрасли от промишлеността, вместо да чакат някой чужд инвеститор да дойде да открива някакво производствено предприятие, те и техните близки роднини да започнат да строят заводи и предприятия, а не хотели, тъй като сме вече задръстени от такова строителство и на някои места ще трябва да се разрушават. Те си мислят че това е най лесния и безпрепятствен начин на забогатяване. През периода на социализма за стопански ръководители се назначаваха хора, доказали своите знания умения и най важното да са специалисти. В това отношение се водеше много добра кадрова политика, и на отговорните стопански ръководители се даваха права, но се извършваше много строг контрол и по партийна и по административна линия. И тогава, за зла участ, синовете и дъщерите на лидерите на партията и на държавата не се назначаваха на ръководна стопанска дейност, а болшинството се пращаха в комсомола, да добиват организационен опит, някои се изпращаха в чужбина да продължат образованието си или на служби в дипломатически представителства. И за съжаление, след демокрацията, те решиха че ще могат да внедряват демократичните ценности, и по указание на новите ни партньори от САЩ и Европа, всички тези стопански ръководители, работили, израснали със своите производства, с опит, знания и умения, за два месеца бяха изхвърлени на улицата, а на тяхно място се поставиха хора без опит, без квалификация, без да знаят какво представлява предприятието което ще ръководят. Имах възможността да се запозная с някои от тези нови „стопански ръководители” и бях потресен. Тези нови ръководители не бяха виновни, че не са готови да ръководят такива трудни и сложни отрасли, те нямаха представа нито от техника, нито от икономика, дори и защо има такива предприятия. Те бяха жертва на други цели, дори някои от тях заплатиха с живота си, и това не е случайно. То е част от предварително разработената стратегия, още по времето на Студената война, за отслабването на Източния блок и ликвидиране на изградения икономически и промишлен потенциал в тези страни. Това разбира се не можеше да се случи без „активната” и слугинска подкрепа и действия на тези които се обявиха за демократи и последователно започнаха изпълнението на тази програма. Ние българите се оказахме най послушните и дисциплинирани ликвидатори на собственото си богатство, изградено и създавано за десетилетия, за да се превърнем в най бедната страна, с най ниските статистически показатели изнасяни от водещи световни институции.

Хората вече не се страхуват от властта, не се страхуват от държавата, не се страхуват от наказание. Хората се страхуват, че няма държава, че няма кой да ги защитава, че няма справедливо управление, че няма реално и справедливо законодателство. Ако имаше адекватно управление и адекватна държавна и партийна политика, в никакъв случай нямаше да слушаме за ежедневните убийства, за жертвите на деца и възрастни по пътищата, за

непрекъснатите кражби, насилия и посегателства върху честните и мирни труженици , пенсионери и стари хора по цялата страна. За 26 години на демокрация, българите се промениха и особено младото поколение. Никоя държава от бившия социалистически блок, не посегна и не унищожи своето национално богатство. Трудът, стана най непопулярната и презрителна дума. Далаверата, кражбата, присвояването, се усъвършенстваха в такава степен, че легалния и честен бизнес са вече непонятни определения.

Защо ние българите, непрекъснато и прогресиращо ритмично намаляваме. Защо младите прогресиращо и ритмично заминават да учат в чужбина, и си търсят реализация там след завършването на образованието си. Защо хората имигрират, като са готови на всякакъв вид работа, независимо че е нискоквалифицирана, в много случаи и под достойнството и възможностите на хората. Тези статистики ги слушаме редовно, както и призивите да купуваме българското и апелите на младите да останат в родината си. С голи призови и апели нищо няма да се постигне. Разрушената и ликвидирана икономика прогони българите в чужбина. Само възродената и реална икономика ще върне хората, специалистите в България. Бизнес климат се създава от грамотни управляващи, от честни и с държавно мислене хора, не корумпирани, а способни да защитават националните ни интереси.

Необходими са, не козметични промени, не случайно и емоционално предизвикани референдуми за управление на страната ни. За тези 26 години най страшното е, че българския дух е ампутирани.

ЗА АМПУТИРАНИЯ ДУХ НЯМА ПРОТЕЗИ.

„Събуди се юнак балкански, от сън дълбок („отчаян“) се събуди“.